

Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief januari 2003

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
Tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer,

Toen ik eind 2001 terug in Nederland kwam, nadat ik enkele maanden voor het project Inti Huahuacuna in Cusco, Peru had gewerkt, ben ik met onderstaande wensen teruggekomen:

- *Het blijvend financieel ondersteunen van Inti Huahuacuna, zodat dit project ook in de toekomst levensvatbaar blijft.*
- *Om in 2002 weer terug te kunnen gaan naar "mijn" niños.*

Ik ben in september/oktober 2002 weer in Peru gaan werken. De ontvangst door Dolores, het Peruaanse team en de kinderen was overweldigend en warm. Ik voelde mij meteen weer "thuis". Met de financiële steun van vrienden en familie, maar ook van scholen, instellingen en anonieme giften kon een aanvang worden gemaakt met het realiseren van betere sanitaire voorzieningen.

Wekelijks heb ik mijn belevenissen naar familie en vrienden in Nederland gemaild.

Mede aan de hand van mijn verhalen heb ik deze nieuwsbrief gemaakt, zodat ik mijn ervaring met meer mensen kan delen. Hierdoor hoop ik vaker op (financiële) steun te kunnen rekenen.

*Fijn dat u mijn verhaal wilt lezen,
Marianne Schepers*

Wandelend met enkele kinderen in de wijk Zarzuela

Zarzuela

Cusco heeft ongeveer 300.000 inwoners. Zarzuela is een intens arme en gevaarlijke wijk in Cusco. Vele bewoners in deze wijk proberen op straat hun waar te verkopen. De voorzieningen in de wijk zijn beperkt. Als toerist kun je de wijk alleen veilig bereiken met een taxi. Als de kinderen in deze wijk al naar school kunnen, krijgen ze maar een halve dag onderwijs. Zonder opvang zouden de niños de rest van de dag op straat rondhangen. De kans dat zij dan in het criminele circuit terecht komen of op straat gaan leven is groot.

Inti Huahuacuna

Dolores Suarez, een jonge Peruaanse vrouw die zich het lot van deze kinderen aan trok, heeft in 1999 samen met een aantal Peruanen de Asociación Inti Huahuacuna opgericht. Dit is te vergelijken met een stichting. Aanvankelijk ving Dolores meerdere kinderen in haar eigen huis op. Helaas is dat bij de wet verboden. Gelukkig mag Inti Huahuacuna sinds juni 2001 gebruik maken van het wijkgebouw in Zarzuela.

28 september 2002

"One day I'll fly away....."

Ineens is de tijd van voorbereiding voorbij en zit ik in de auto naar Schiphol. Deze keer geen vlucht met onze eigen, oude vertrouwde, KLM, maar met Delta Airlines. Vooral vanwege de hoeveelheid bagage die je bij deze vliegmaatschappij mag meenemen en.....waar ik dankbaar gebruik van heb gemaakt. Inclusief handbagage mag je 82 kilo meenemen en ik kwam zelfs maar aan 70 kilo. Valt mee, hé!!

En dan dat langverwachte moment, dat geweldige gevoel als die wielen los komen van de grond.....het definitieve gevoel dat het gaat gebeuren.

Na 19 uur, waarvan 16 uur vliegen en een overstap van 3 uur in Atlanta, land ik in Lima. De volgende dag vliegen we anderhalf uur over het Andesgebergte, wat me enorm blijft intrigeren, naar Cusco. Ik ruik Cusco al. Daarna het weerzien met Dolores. Zij komt me afhalen, tezamen met haar dochtertje Angela en haar zus Nathalie. Wat een wam weerzien, letterlijk en figuurlijk!

Dolores viert haar 31^e verjaardag.

Het is prachtig weer, echt warm, volle zon enDolores wordt vandaag 31 jaar. Grande fiesta! Volgens haar zeggen had ze geen mooier cadeau kunnen krijgen dan mijn komst.

We komen in de taxi naar haar huis ogen, woorden en handen tekort. Ze ziet er erg moe uit, maar we spreken af dat we het werk nog even uitstellen tot na haar verjaardag en tot ik aan de hoogte gewend ben. Que pena! Wat jammer, want vandaag gaan ze met alle niños een dagje uit, de bergen in. Maar ik durf het niet te riseren. Mijn nacht was niet zo best en alles is even wennen. Midden in de nacht zakte ik door mijn

bed, de douche weigert warm water te geven, mijn slaapkamerdeur viel dicht en niemand heeft een sleutel om hem weer te openen, de doortrekker van de wc doet het niet.....! Tot overmaat van ramp zag ik vanochtend dat Dolores, met Angela en Nathalie in een twijfelaar slaapt, omdat ik "de rustigste slaapkamer" heb gekregen!!

Lieve mensen, een ding heb ik wel al in deze korte tijd gezien.....de kampeerdere onder jullie zouden in dit huis een ultieme vakantie kunnen vieren!! Geen stofzuiger, geen strijkijzer, geen warm water in de keuken, dus de vaat doen met koud water, 1 afdrooghanddoek, geen licht in de keuken. Wat bewonder ik deze Peruaanse mensen en wat besef ik eens te meer hoe geweldig goed wij het hebben. Morgen hoop ik aan de hoogte gewend te zijn, zodat ik maandag naar de niños kan.

5 oktober 2002

"Enmaal, andermaal.....verkocht"!

Afgelopen maandag was mijn eerste officiële werkdag en het was in een woord fantastisch. De meest prachtige werkstukken werden me al overhandigd bij binnenkomst met woorden van welkom erop. De nieuwe tafels, stoelen, vloer, een aparte ruimte als spelletjeslokaal en het belangrijkste van allemaal de blijde gezichtjes van de kinderen. Wat hebben we weer gefrot en geplakt! En gepraat, al hun lief en leed kwam op tafel, wat ze het afgelopen jaar hebben gedaan, hoe het thuis is, wat voor werk ze doen om hun steentje bij te dragen binnen het gezin.

Wat hebben we weer gefrot en geplakt!

Dinsdag kwam de oma (abueta) van Maghalie en Jairo op het project. Dik in tranen, want ze had haar 5 kleinkinderen al dagen geen eten meer kunnen geven. Abueta wast kleding voor mensen in de buurt, maar aangezien die ook geen geld

hebben valt er niets te wassen. Ik heb haar ter plekke mijn snottebellen plunje als werk aangeboden en tevens de was van Dolores.

Abuela (oma) verdient geld met wassen van kleding.

De volgende dag heb ik haar de was van Dolores gegeven en even later gaf ik haar met de woorden "por favor" mijn kleren. Dit "por favor" heeft zij zo letterlijk genomen, dat ze al mijn vieze was als geschenk mee naar huis heeft genomen!

Mijn hele plunje is pleiten, broeken, sokken, T-shirts, kussensloop, handdoek en ja, hoor, ook mijn bra. Wat zal Abuela in hemelsnaam met mijn braatje uit gaan spoken!!!

De sfeer binnen Inti Huahuacuna is heel goed en warm. Ik wist bij het uitdelen van het avondsop, lonche genaamd, niet wat ik zag. Sinds dat ze tafels en stoelen hebben, die gekocht konden worden van het geld dat vorig jaar was ingezameld, gaan de kinderen bij het eten rustig zitten en pas als iedereen eten heeft begonnen zij te eten, nadat ze eerst een dankgebedje spreken.

De sfeer binnen Inti Huahuacuna is heel goed.

Aan elke tafel bedenkt een kind waar hij die dag voor wil danken. John, het meest ondervoede jongetje van het project, sprak vorig jaar nauwelijks. Nu zit dit knulletje aan tafel en op het moment dat Marcos vroeg wie aan die tafel iets wilde zetten, stak John zijn vinger op. Ongelofelijk, keurig en duidelijk dankte hij. De meest uiteenlopende figuren komen voor deze dank in aanmerking en het is heel aandoenlijk om te zien hoe ieder kind daar zijn/haar eigen stukje inlegt. Het team werkt ontzettend leuk met de kinderen. Nestor werkt beneden in de bibliotheek en is zeer trouw aanwezig. Hij helpt de kinderen in de ochtend met huiswerk maken en 's middags met het uitlenen van boeken. Marcos is het opperhoofd van het spelletjeslokaal en is ook zeer betrokken. Maritza waakt over het knutsellokaal en met haar bespreek ik al onze frotactiviteiten. Tussen dit alles door regelt Dolores het grote geheel. Het probleem waar dit team mee kampt is, dat zij geen enkele onkostenvergoeding krijgen en dus geen inkomsten hebben. Ze hebben het geld hard nodig, want Nestor studeert, Marcos heeft vrouw en kind, Maritza heeft 5 kinderen en Dolores is weduwe en heeft 1 dochtertje.

Afgelopen maandag heeft Dolores haar laatste geld gekregen, wetend dat als dit op is er niets meer komt. En dan zit ik met open mond en grote bewondering naar deze vrouw te kijken, die met dit alles in haar achterhoofd, van deze laatste centen 20 soles afgeeft aan een kind in nood. Het enige wat ik kan doen is luisteren, luisteren en hun zorgen delen. Oplossen kan ik niets, zij zullen er zelf naar moeten gaan zoeken hoe zij bijv. een eigen bron van inkomsten binnen het project kunnen gaan creëren. Ik hoop dat hen dit lukt, want de mensen zijn hier zo op hun plaats en het project is het mooiste wat ik ooit heb gezien. En nu maar hopen dat het gezegde "de wonderen zijn de wereld nog niet uit" niet voor niets is uitgevonden. Daarom is het zo fijn dat we deze week een heel zware klus geklaard hebben, die uuuuuuuuuuren en daaaaaaaagen gekost heeft. We zijn de hele week van 's ochtends 08.00 tot 's avonds 21.00 bezig geweest, maar hebben gisteravond definitief een contract met de President van de Wijkraad rond gekregen, waarin staat dat we voor 20 jaar het gebouw voor onze niños mogen gebruiken. Tegen de tijd dat dit contract afloopt ben ik 73.....dan mag ik wel met pensioen!! Nu kan ik volgende week met vaklui gaan praten over de bouw van de baño.

12 oktober 2002

"Vele handen maken zwaar werk licht"!

Inmiddels is het team versterkt met een echtpaar uit Nederland, Simone en Vincent. Beiden hebben hun baan opgezegd en blijven een half jaar binnen ons project werken. Simone en Vincent zijn sinds vorig jaar juni getrouwd en zij stralen dan ook nog steeds als ik hen "la pareja", het paar, noem.....!! De kinderen zijn er zielsgelukkig mee, want de meeste vrijwilligers blijven maar maximaal een maand bij Inti Huahuacuna werken. Maar niet alleen de kinderen stralen, ook Dolores en ik!! Sinds de komst van Vincent en zijn gereedschapskist slaap ik voor het eerst de hele nacht, zonder minimaal 2x door mijn bed te zakken.

De eerste zondag hebben we gelijk tezamen een reisje naar Pisac, dat vlak bij Cusco ligt, gemaakt. Voor hen een leuke manier om Dolores en Angela te leren kennen, voor mij om er even uit te zijn. Voor Dolores ook om eens iets van haar eigen omgeving te zien. Ze was nog nooit in Pisac geweest!

Al onze afspraken regelen Dolores en ik zoveel mogelijk in de ochtend, zodat we 's middags bij de kinderen zijn.

Dolores en Simone vermaken de kleintjes.

Ook die moeten echter wel eens wachten, zoals vorige week. Ons opvanghuis is in de "Salon Comunal", oftewel het buurthuis van de wijk Zarzuela. Dit betekent dat ook de bewoners er gebruik van mogen maken. Met gevolg dat er vorige week een dode lag opgebaard in de Sala de Manualidades. We konden die middag dus niet frotten, maar een slim knaapje dacht dit op te kunnen lossen: "Profe Marianne, we kunnen toch zachtjes doen en als we beloven dat we echt niet met hem zullen spelen.....?" Nou,.....toch

maar netjes gewacht tot het afscheid nemen was afgelopen en de rouwstoet naar de kerk vertrok. Nog iedere dag verbaas ik me wat ze in een jaar tijd zijn gegroeid, in alle opzichten. De acceptatie van de kinderen onderling is enorm gegroeid.

Ook is er afgelopen vrijdag een ingenieur komen passen en meten en rekenen, om een begroting te maken voor de bouw van de baño. Tevens heb ik aan Walter Meekes van de Stichting Hope hier in Cusco, gevraagd of hij mensen van hier beschikbaar heeft die deze klus willen klaren.

Marianne en Vincent bespreken de plannen met Walter.

Waar ik erg blij mee ben is dat de mensen al zeer op tijd begonnen zijn aan het bouwen van een draagmuur en de fundamenteën al zijn gelegd voor de bouw van de baño. Of ik alles nog verder opgestart krijg betwijfel ik, maar ook hierin gaat Vincent me helpen.

Gisteravond zijn we nog naar de kliniek geweest en heb ik gesproken met Dr. Carlos, de arts die vorig jaar Katerin geopereerd heeft. Dolores loopt al maanden te trekken met een been, omdat ze een ontsteking ergens in haar heup heeft zitten. Inmiddels ben ik ook intens blij met de "gereedschapskist" van Simone, want zij komt nu iedere ochtend Dolores spuiten geven, want ik wil alles doen, maar dit werk kan ik toch beter aan een echte verpleegkundige overlaten. Daarbij hebben we via Carlos al mooi werk in ziekenhuizen voor Simone geregeld, ter afwisseling van het werken binnen Inti Huahuacuna.

19 oktober 2002

"Na gedane zaken is het goed rusten"!

Bijna wilde ik mailen dat ik "vrolijk en fris" in het internetcafé zit. Vrolijk ben ik zeker, maar.....jullie begrijpen al wat er dan ontbreekt!

We hebben voor de zoveelste keer vandaag totaal geen water in huis, dus de uitvinder van de wetties gaat van mij nog een keer een prijsje krijgen!

Wat heb ik vorig weekend genoten. Tezamen met Simone en Vincent heb ik een paar schitterende wandeltochten in dit prachtige Andesgebied gemaakt. Afgelopen zaterdag hebben we een tocht gemaakt vanaf Saqsaywaman, een immens Inca bouwwerk.

Na op deze wijze bijgetankt te hebben, kon ik het maandag weer aan om overal uuuuuuren te gaan zitten wachten. Eerst en vooral moesten we het contract met de speeltuin rond zien te krijgen.

Als tegenprestatie gaan onze niños een stukje park onderhouden. Dat vind ik een perfect plan, want als ze nu niet hier schoffelen, zullen ze op latere leeftijd misschien wel ooit verplicht elders moeten "schoffelen"!

De ondertekening van het contract voor de speeltuin.

Van hieruit moesten we op een hol naar de Peruaanse PNEM, omdat we een betalingsachterstand hadden. Als we die dag niet zouden betalen, zouden we weer afgesloten worden. De Peruanen hebben daar een mooi systeem voor, zij maken dit duidelijk door het afgeven van een rode rekening. Inmiddels weet ik hoeveel rode rekeningen eruit geschreven worden hier....rijen dik, uren lang, allemaal rood! Het lijkt mij veel beter dat we een eigen lichtmeter kopen, zodat we niet meer afhankelijk zijn van de wanbetaling van onze onderburen. Er woont in ons pand een gezin met 3 kinderen, die noch de waterrekening noch de elektriciteitsrekening ooit betalen. Hierdoor worden we steeds afgesloten van water en licht.

Elke maandagavond is er een team vergadering en daarin wordt de weekplanning gemaakt. Volgende week wordt het thema La Familia, het

gezin. We gaan eerst in hele kleine groepjes met de kinderen praten over wat voor hen het gezin betekent. Op deze wijze krijgen we meer zicht op hun thuissituatie en hopen we dat ze beetje bij beetje nog meer hun zorgen met ons zullen gaan delen.

Jesus met zijn zusje van 7 maanden.

De zorg die de niños naar elkaar als broer en zus hebben blijft onvoorstelbaar. De 7-jarige Jesus brengt bijna dagelijks zijn 7 maanden oude zusje mee en draagt haar als een echte trotse vader rond. Apetrots vertelt hij dat ze al kan lopen. Ondanks dat hij de afgelopen dagen zelf flinke koorts had en zo ziek uit zijn oogjes keek, blijft toch zijn eerste zorg voor zijn zusje.

Wat hulp voor de niños betreft hebben we op dit moment geen klagen. Afgelopen woensdag heb ik wederom een Nederlandse vrijwilliger van het vliegveld gehaald, een 28-jarige Dirk Pieter. Ook hij gaat een half jaar bij Inti Huahuacuna werken en heeft een geweldige werkervaring voor zijn werk hier. Hij werkt al 5 jaar in een tehuis voor kinderen met gedragsproblemen in Amsterdam en studeert nog orthopedagogie.

Ik wil jullie ook nog vertellen waarom ik nog meer zo vrolijk achter de computer zit. Vanochtend zijn we met de Nederlandse tandarts en zijn vrouw, Albert en Hanke Visser, (die ik in mijn hostel in Lima ontmoette) naar het Hospital La Lorena gegaan om te kijken of er op korte termijn een samenwerking mogelijk zou zijn tussen Eduard en hem. En jawel, ook deze grote truc is gelukt! A.s. woensdag gaan Albert en Eduard de bekkies van onze niños controleren en repareren. We hebben uitgebreid gesproken met El Jefe del Hospital en hij heeft ons alle medewerking be-

loofd. Zo fantastisch, hoe de mensen hier iedere keer weer een uitgestoken helpende hand met 2 handen aanpakken en meehelpen.

De laatste dagen lopen onze niños in onvervalst Nederlands "hoofd, schouders, knie en teen..." te zingen. Simone en Vincent hebben hen dit in het Nederlands en Spaans geleerd en om de haverklap komen ze vragen "¿una vez mas?". Het leuke is dat je op deze wijze iedere dag anders in kunt vullen.

Hoofd, schouders, knie en teen.....

25 oktober 2002

¿Eind goed,.....al goed?

Vol verwachting vertrokken we die woensdagochtend met z'n allen naar de tandarts. En jawel, hoor, daar stonden de niños al te juichen en te zwaaien, alsof we op schoolreisje gingen! In een keurige rij vertrokken we naar het ziekenhuis. Simone, Vincent en Dirk Pieter zouden de kinderen vermaken op het plein voor het ziekenhuis, Dolores zou er steeds een paar klaar hebben zitten in de wachtkamer en ik mocht ze over hun bolletjes aaien en alles vertalen voor Albert en zijn vrouw Hanke. Het is een heel bijzondere dag geworden. De director Edgard, Eduard, Jezus en Albert hebben onafgebroken ongeveer 5 uren gewerkt. Het werk begon met een Peruaanse vrouw. De director kwam mij vragen of ik aan Albert het probleem eens voor wilde leggen: deze vrouw had sinds ruim een maand ongelofelijke tandpijn, alleen bleek, toen ik haar vroeg haar mond te openen, dat ze geen enkele tand er meer in had staan....!! Op een gegeven ogenblik zat zowat het hele wachtkamertje vol met scheve bekkies vol verdovingen. Het meest heeft Albert zich verbaasd over de flinkheid van de niños. Het was een ontzettend vermoeiende, maar zeer dankbare klus. Als dank hadden we 2 monden gemaakt, met daarin allemaal tanden.

Het Peruaanse tandartsenteam met Albert

Ieder kind had op een tand zijn naam gezet. Een van onze niños sprak een dankwoord uit, met zijn nog helemaal misvormde gezicht van de "mis"handeling. Keurig "Sr. Doctores, muchas gracias de todos los niños de la Asociación Inti Huahuacuna!". Albert was echt onder de indruk van de wijze waarop deze jongen dat deed en ja, jullie begrijpen wel dat wij apetrots waren, want ook dit zijn onze niños!

De rest van de week heb ik hard gewerkt aan het wegwerken van de rest van mijn "doen-lijst". Vooral het vergaderen en praten over het opstarten van de bouw van de baño stond als nr. 1 op mijn lijst.

De laatste middag nam ik afscheid en wat is er mooier dan dat juist deze middag de Peruaanse groep muzikanten komt spelen. Een echt Peruaans afscheid van mijn Peruaanse vriendjes en vriendinnetjes.

Muzikaal afscheid

Jullie zullen misschien al wel op jullie Hollandse klompen aanvoelen, dat jullie nog niet van mij verlost zijn. Zolang het project zo goed draait zullen jullie nog wel eens zo'n lieve schooibrief in de bus krijgen. Een ding is zeker, jullie giften hebben hun weg gevonden en voorlopig is het project hiermee weer veilig gesteld.

Veel steun voor Inti Huahuacuna

Sinds ik in 2001 mijn lang gekoesterde wens, om mij in te zetten voor opvang van wijk- en straatkinderen, in vervulling kon laten gaan ben ik geweldig gesteund door familie, vele vrienden, scholen en instellingen.

Ik moest voor mij zelf een hele hoge drempel over, om voor mijn wens om in Peru te gaan werken, geld in te zamelen. Mensen om mij heen gaven aan dat ik er spijt van zou krijgen als ik dat niet zou doen. Ik ben achteraf dan ook heel blij dat ze mij over die drempel hebben geholpen, want toen ik eenmaal zelf in die oogjes van de niños had gekeken was ik verkocht. Daar ik ook zag dat financiële steun voor Inti Huahuacuna nodig was om te kunnen blijven draaien, was mijn "school"schroom verdwenen.

Nog voor dat ik eind 2001, na mijn eerste verblijf in Cusco, terug kwam in Nederland wist ik dan ook dat ik weer naar Peru terug "moest". Een van mijn wensen was om d.m.v. jeugd voor jeugd acties geld in te zamelen op scholen. Zo mocht ik meedoen aan de geraniumactie op het Zwijsen College in Veghel en mocht ik mijn verhaal vertellen op de basisscholen De Cirkel en Jan Bluijzen. Aan de hand van foto's werden de verschillen tussen de kinderen in Peru en hier in Nederland zichtbaar. Het was hartverwarmend om te zien hoe geweldig kinderen zich inzetten voor hun minderbedeelde leeftijdgenoten. Het gaf ook mij veel voldoening om te zien dat veel jeugd hun hart op de goede plaats heeft zitten.

Opbrengst van de kerstmarkt op de Jan Bluijzen school.

Door die schoolacties kreeg het project Inti Huahuacuna ook meer aandacht in de pers. Met bewondering zag ik dat zelfs voor mij wild vreemde mensen geld begonnen te geven, waaronder zelfs een anonieme gift van €400. Mijn nieuwsbrief is te klein om iedereen te noemen die een bijdrage heeft gegeven. De warme steun die ik van vele mensen hier in Uden krijg, maken het mij makkelijker om door te gaan.

Hoe wordt het geld besteed?

Van het geld dat in 2001 aan mij was toevertrouwd konden tafels en stoelen worden gekocht en is de vloer van het spelletjeslokaal vernieuwd.

Het gebouw kreeg een flinke schilderbeurt en er zijn nieuwe kozijnen geplaatst.

Maar er was echter nog veel te doen. De toiletvoorziening was erbarmelijk. Er was eigenlijk meer sprake van een gat in de vloer dan van een toilet. Alhoewel de baño buiten was, bleef de geur de hele dag hangen in het gehele gebouw. Ook hebben de kinderen die Inti Huahuacuna bezoeken thuis vaak geen wasgelegenheid.

Dolores en haar team waren het al gauw met elkaar eens dat er nieuwe sanitaire voorzieningen moesten komen.

Dit was dan ook het volgende doel om geld voor in te zamelen. Met de opbrengst van de scholen moest dit gaan lukken.

De inzameling via het Zwijsen College heb ik aangemeld bij Wilde Ganzen, want na goedkeuring van dit project zou ik een meerwaarde premie kunnen krijgen van 25%.

Ik wist toen nog niet waar ik aan begon. Om in aanmerking te komen moest de aanleg van de sanitaire voorziening worden onderbouwd. Daarvoor moesten begrotingen komen uit Cusco

en Wilde Ganzen had ook de statuten van Inti Huahuacuna nodig.

En geloof me, dan ligt Cusco toch ver weg! Ik heb vaak moeten denken als een Peruaan. En dat valt niet mee. De wijze van aanpak hier in Nederland en in Peru verschilt enorm. De communicatie, die allemaal in het Spaans moet gebeuren, verliep moeizaam. Maar uiteindelijk kregen we groen licht van Wilde Ganzen.

Dolores en haar team mochten beginnen met de werkzaamheden voor de baño. Als je in Peru wilt bouwen heeft dat weer veel voordelen ten opzichte van bouwen in Nederland. Geen welstand, geen bouwvergunning en geen artikel 19. Nee, als je daar iets wilt en je hebt het geld dan begin je gewoon. De eerste klus was om de adobemuur, die niet sterk genoeg was als draagmuur, te vervangen door een stenen muur. Deze klus is inmiddels geklaard.

Heel "deskundig" beoordeelt Marianne de plannen

Tijdens mijn verblijf eind 2002 in Cusco kon ik samen met Vincent nog volop meewerken aan de verdere voorbereidingen van de bouw van de baño. Door de vele giften kunnen naast 2 toiletten, een douchevoorziening en een keukentje worden gebouwd. Ondertussen is de aannemer gekozen en liggen het plan en de begroting voor de ruwbouw klaar. Walter van de Stichting Hope wil in alles met Vincent meedenken.....

Na mijn vertrek is hard aan de bouw gewerkt. Nu Vincent en Simone nog bij Inti Huahuacuna werkzaam zijn, verloopt de communicatie sneller. Samen met Dolores houden ze mij via e-mail en foto's op de hoogte van de vorderingen van de bouw. Eind december was de ruwbouw gereed.

Het sanitair is besteld. Dolores zwichtte voor blauwe toiletputten!!!!

Eind december was de ruwbouw gereed.

Wij verwachten dat het gebouw in februari in gebruik kan worden genomen. In een volgende nieuwsbrief zal ik daarover berichten. Met het realiseren van deze voorzieningen is een belangrijke wens in vervulling gegaan.

Voor dit jaar staan nog enkele investeringen op stapel voor Inti Huahuacuna. Gedacht wordt onder andere aan een betere elektriciteitsvoorziening met een eigen meter. Een verdieping op de baño, om extra ruimte te krijgen voor de niños.

Maar het belangrijkste voor de continuïteit van Inti Huahuacuna zijn de jaarlijkse exploitatiekosten, waaronder een onkostenvergoeding voor het Peruaanse team. Het team wisselt nu heel sterk, omdat zij geen inkomen hebben. Wanneer ze elders een paar sol kunnen verdienen moeten ze dat wel met twee handen aangrijpen. Als wij hen wat kunnen betalen, kunnen we goede mensen langer vast houden. Voor een minimum maandsalaris hier in Nederland kunnen we 2 teamleden een jaar lang een redelijk inkomen geven.

Mijn tweede bezoek aan Inti Huahuacuna was weer hartverwarmend. Opnieuw werd mij duidelijk dat er nog vele wensen zijn. Het kunnen betalen van een kleine vergoeding aan het team voor hun levensonderhoud staat nummer een.

Mocht mijn verhaal voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op girorekening 9233476 ten name van Inti Huahuacuna-Cusco.

*Bedankt voor uw belangstelling,
Marianne Schepers*